

вото равнодушие. — Тѣ си въобрази, че сж намѣрили ценностъ, отъ която ще забогатѣятъ и сами тѣ, и тѣхнитѣ наследници.

— Прощавай, сиромашо, нѣма защо вече да работя, казалъ единъ отъ тѣхъ. — Да, азъ мога вече цѣла седмица да не похвана нищо, а недѣленъ день ще отивамъ на църква съ златна колесница.

— Тѣ винаги изглеждали разумни хора, но находката имъ замаяла главата, и взели да разсждаватъ като деца. Но все пакъ имъ дошло на умъ да урѣвнятъ отново мѣха и да прикриятъ рудата.

„Подиръ това тѣ грижливо разгледали мѣстото, дето се намирили, и си отишли въ село.

„Преди да се раздѣлятъ, тѣ решили: свещеникътъ да иде въ града, да пита началника на металургическата фабрика, какъвъ е намѣрениятъ отъ тѣхъ металъ.

„Той трѣбвало да се върне колкото се може по-скоро, а дотогава се заклели да не казватъ никому ни дума за рудата“.

Кралътъ пакъ си дигналъ главата, но не искалъ да прекъсне разказвача. Може би тоя наистина тъкми да му съобщи нѣщо важно, щомъ не се смущава отъ неговото равнодушие.

— „И така, свещеникътъ заминалъ за града, като взелъ малко отъ рудата за проба. И той като другитѣ се радвалъ, че ще забогатѣе. Той кроялъ, какъ да преправи отново своята кжща, която приличала на проста селска колиба.

„Свещеникътъ пжтувалъ два дни. Началникътъ на фабриката не билъ въ града и станало нужда да го чака цѣлъ день, додето се върне. Най-сетне го заварилъ и той му показалъ кжчетата металъ.

„Началникътъ на фабриката взелъ въ ржка метала, разгледалъ го и следъ туй погледналъ свещеника. Свещеникътъ му разправилъ, че рудата е намѣрена въ тѣхната планина и че тѣ мислятъ, какво тя е олово.

— „Не, това не е олово, казалъ началникътъ на фабриката.

— Тогава да не е цинкъ? попиталъ свещеникътъ.

— Не е и цинкъ, казалъ началникътъ на фабриката.

„Свещеникътъ изгубилъ всѣка надежда и се наскърбилъ много.

— А вие много ли такива камъчета имате? попиталъ началникътъ на фабриката.

— Цѣла планина, отговорилъ свещеникътъ.

„Началникътъ на фабриката го доближилъ, потупалъ го по рамо и казалъ: